

Chương 25

Khi sang Thái Nguyên, Dũng Khói nghe kể là người Tàu đã từng đào núi tìm vàng ở bản Lũa, cạnh con suối Nậm Mạ mấy trăm năm trước. Dũng Khói phi xe máy tới bản Lũa rồi thuê trai làng đưa hẳn đi thì ở đấy có những hầm vàng đào dở thật. Săn vàng là một cuộc chơi lớn đòi hỏi kiến thức, đầu tư và cả vận may. Nhiều kẻ nắm được trong tay cả đống vàng, hăm hở ném vào một cuộc chơi lớn hơn, kết quả là trắng tay, thân tàn ma dại. Việc bỏ dở có thể do phán đoán sai hay sức lực và tiền bạc cạn kiệt. Có nhiều kẻ bỏ cuộc ngay khi đã sát mạch vàng, kẻ đến sau đào thêm chút nữa là thấy, có khi không phải chỉ là một mạch vàng mà là cả một ụ vàng sáng chói như một kho báu cổ. Dũng Khói hy vọng, biết đâu vận may đang chờ hẳn đằng sau mấy lớp đất đá kia. Hẳn quay về Na Rì gọi thằng Tâm, hai thợ tằm vàng cùng mười phu vàng quay lại bản Lũa.

Sau hai tháng khảo sát ở những hầm vàng cũ thì không hề có dấu hiệu của vàng gốc. Những gã đàn ông đùa với nhau là Dũng Khói đã bị hồn ma mấy tay thợ người Tàu lừa. Việc khảo sát thất bại là thường nhưng người Tàu đã chọn thì phải có lý do. Thường thợ tằm vàng người Tàu là những thầy địa lý rất giỏi. Trước khi chọn nơi nào, họ đã nghiên cứu địa hình trong một diện rộng. Dũng Khói trèo lên đỉnh núi cao nhất để có được quang cảnh bao quát. Con suối Nậm Mạ uốn thành một hình chữ U, vòng qua ghé thăm bản Lũa rồi quay đầu ra hướng Bắc. Tại sao hẳn không thử tìm vàng sa khoáng ở con suối này nhỉ? Thường vàng đọng ở mặt trong những đoạn uốn khúc của suối, nơi dòng chảy chậm nhất. Điều ấy thường đúng cho những khúc uốn nhỏ, với khúc uốn dài tới mấy cây số như thế này thì không biết thế nào?

Thợ tằm vàng xác định mực nước trước kia của con suối cao hơn mặt nước hiện tại chừng năm mươi mét.

Mẫu lấy ở sườn núi mặt trong của khúc uốn không hề có vàng trong khi mẫu ở ngay sát bờ suối thì kết quả lại tốt. Hẳn cho lấy nhiều mẫu nữa dọc theo khúc uốn thì kết quả vẫn khả quan. Dũng Khói mừng lắm, đây là lần đầu hẳn tìm được một nơi khai thác mới. Có thể trữ lượng vàng không lớn nhưng cũng tốt cho thời gian khó khăn này. Đề phòng vấn đề phát sinh, Dũng Khói ra lệnh toàn đội khảo sát không được đi đâu, để mình thằng Tâm về Na Rì lo việc chuyển quân tới bản Lũa.

Người H'mong sống thưa thớt trên triền núi dọc theo suối Nậm Mạ. Bản Lũa nằm trong một bồn địa bao quanh bởi núi, hơi nước từ suối bốc lên khiến nơi đây có sương mù thường xuyên. Dân số thưa thớt, tính nết thuận phác của người dân tộc và cả cái địa hình kín đáo là những điểm thuận lợi cho công việc. Lúc

này đội quân khai thác của lão HỔ Mang chỉ còn vài chục người nên việc di chuyển khá đơn giản. Lão HỔ Mang móc nối quan hệ dễ như không, chỉ tốn một mẫu nhỏ trong cái tài sản của lão là mọi việc đầu vào đấy.

Công việc được triển khai. Chỉ những giếng sát bờ suối là có trữ lượng vàng khai thác được, xa nước một chút thì trữ lượng giảm trông thấy. Theo thời gian những con suối thường có sự dịch chuyển địa lý từ mấy chục mét tới hàng trăm mét. Việc phán đoán vị trí cũ của con suối rất quan trọng để quyết định điếm thăm dò. Con suối Nậm Mạ có vẻ như không có dịch chuyển vì bị kẹp giữa hai dãy núi. Dựa vào ngân nước cũ ở hai bên sườn núi thì thấy rằng lưu lượng nước trước kia rất lớn.

Dũng Khôi cho be một góc dòng chảy để lấy mẫu dưới lòng suối thì thấy trữ lượng vàng tăng hẳn. Mấy thợ tắm vàng và lão HỔ Mang ngạc nhiên vì có vẻ như chính giữa lòng suối lại tập trung vàng. Mặt trong khúc uốn thường có vàng sa khoáng thì lại không hề có.

Việc khai thác sát bờ suối chỉ đủ công việc trong vài tháng. Dũng Khôi nghĩ mãi mà không thể giải thích được sự bất thường của con suối này. Có lẽ nào mẫu thử lấy dưới lòng suối chỉ là một sự ăn may bất thường? Một tuần liền, Dũng Khôi tiếp tục cho lấy mẫu dưới lòng suối. Việc này mất nhiều công sức do dòng nước chảy xiết nhưng hẳn muốn tìm câu trả lời cho thắc mắc của mình. Các mẫu vẫn có kết quả tốt. Cuối cùng, hẳn tìm được lời giải thích cho cả hai điều bất thường. Phải chăng phần có vàng đã sạt lở xuống lòng suối? Dũng Khôi cho thợ đi đo thì lòng suối của đoạn đáy chữ U đúng là nông hơn hẳn so với những chỗ khác.

Dũng Khôi nói với lão HỔ Mang điều này.

“Có lý,” lão gật gù. “Ta nghĩ mãi mà không lý giải được!”

Phán đoán ấy có lẽ chỉ để thỏa mãn sự thắc mắc vì việc khai thác chính giữa lòng suối là điều không thể. Nguồn vàng ở ven suối cạn dần. Sang tháng thứ tư, công việc gần như dừng hẳn. Lão HỔ Mang bảo nếu không moi được lòng suối để khai thác thì bắt buộc phải giải nghệ. Địa điểm khai thác ngày càng khó tìm mà chính quyền thì ngày càng khép chặt. Lão gợi ý dùng máy xúc nhưng như thế chỉ hót được một lớp mỏng sát bờ suối. Hơn nữa, nguy cơ bị lật máy do sụt đất là rất cao.

Dũng Khôi vắt óc tìm giải pháp. Lão HỔ Mang giải nghệ thì hẳn sẽ sớm được về Hà Nội nhưng trở ngại kỹ thuật này đã thách đố tính hiếu thắng nghề nghiệp của hẳn. Làm sao moi được lòng suối dưới một lượng nước chảy xiết đây?

Mấy năm trở lại đây, Dũng Khói ngày càng ít về Hà Nội. Hắn đã xây một ngôi nhà đẹp nhất làng Thủ Lệ vào năm 1994 đứng vào mảnh đất của hai mẹ con khi xưa. Mỗi lần về hắn cũng chỉ ở một hai ngày.

Dũng Khói ngại phải sống một mình trong ngôi nhà thênh thang nơi ký ức về mẹ thường ùa về làm lòng hắn quặn đau. Hắn ước gì bà có thể chứng kiến sự thành đạt của hắn dù chỉ một ngày. Khi vất vả nghèo túng thì có mẹ, có con, giờ đây sự giàu có của mình hắn mới vô nghĩa làm sao!

Những năm về sau, mỗi lần về Hà Nội, Dũng Khói rủ thằng Tâm. Thằng ấy thích đi với hắn dù ở Hà Nội không thiếu những nhóm bạn hợp ăn hợp chơi với nó. Dũng Khói thích ngồi cà phê vợ vẫn ở những chỗ yên tĩnh, thằng Tâm lại thích lôi hắn tới những điểm ăn chơi âm ỉ. Sợ Dũng Khói cô đơn, nó liên tục giới thiệu hết đứa này, đứa kia cho hắn. Biết đại ca của nó khó tính, thằng Tâm cất công tìm những đứa con gái nhà lành, xinh đẹp nhưng uổng công. Dũng Khói trợ trợ, chẳng có tí xúc cảm gì với đám gái thằng Tâm giới thiệu. Dũng Khói cũng thấy buồn. Hắn sợ không còn khả năng rung động và tâm hồn hắn sẽ mãi chỉ là một khu vườn xam xít thiếu nắng. Thằng Tâm phát cáu.

“Em không hiểu đại ca thế nào,” nó nói. “Em thì muốn lấy tất cả những đứa con gái ấy làm vợ. Mà ai bắt anh phải lấy ngay đâu! Sao anh không chơi cho đỡ buồn? Đến lúc gặp đứa thật thích hăng hay. Cứ nghiêm nghị làm gì cho đời nó nặng nề hả anh?”

Thằng Tâm còn định chọc thêm là nếu Dũng Khói là pê-đê thì cho nó biết, có vậy nó vẫn quý hắn như thường nhưng nó không dám nói ý đấy. Dù sao nó vẫn nể, không dám đùa bỡ bả với hắn. Thằng Tâm có lúc tự hỏi hay là đại ca của nó pê-đê thật chứ một gã đàn ông thực sự thì không thể có cái kiêu thờ ơ với con gái như vậy được. Vợ con đàn hoàng như nó, nhìn thấy gái đẹp, người vẫn nóng bừng lên cơ mà.

Gái đẹp là động lực sống của thằng Tâm. Tiền bạc chỉ là phương tiện để có được những đứa con gái nó thích. Đi ô tô đời mới nhất, quần áo đồ hiệu gửi mua từ nước ngoài, thằng Tâm xuất hiện ở những vũ trường ở Hà Nội bao giờ cũng hào hoa, hấp dẫn. Nó tìm những đứa con gái đẹp nhất. Sau một lần suýt mất mạng do ve vãn phải bỏ của một thằng anh chị ở Hà Nội, mỗi lần ăn chơi ở đâu, chàng Tâm kéo theo lũ đàn em để bảo vệ nó.

Cố gắng đến mấy Dũng Khói vẫn thấy lạc lõng trong những cuộc chơi nơi vũ trường, quán bar. Tuy háo hức đôi chút khi đưa một đứa con gái trẻ đẹp đi ngủ

nhưng sau những đêm ấy thì lòng hấn lại ngơ ngác, trống rỗng. Cảm giác về sự vô nghĩa của cuộc đời như một thứ độc được làm tiêu tan mọi cảm hứng trong hấn. Thằng Tâm thắc mắc tại sao hấn không đưa bọn gái về nhà cho tiện mà cứ phải thuê khách sạn phiền phức nhưng Dũng Khói chỉ im lặng. Mỗi lần về Hà Nội cùng thằng Tâm và mấy thằng cai trẻ, hấn chỉ cho thằng Tâm được ngủ lại nhà hấn. Với hấn thì mảnh đất ấy là chốn thiêng liêng, nơi không thể có những giao tiếp xã hội tạp nham được.

Thời gian qua đi, Dũng Khói nhận ra lý do hấn không dứt khoát được là vì tình cảm của hấn với cha con lão Hồ Mang. Sau bao năm tháng sống với họ, khi lòng kiêu hãnh vốn có của hấn đã bớt đi sự phù phiếm của tuổi trẻ, tâm tính hấn trở nên tự tại hơn thì nhu cầu được nói ra cái bí mật về huyết thống ngày càng tăng. Nói ra để làm gì, họ sẽ phản ứng ra sao, bản thân hấn sẽ cảm thấy thế nào, quan hệ của hấn và họ sẽ khác đi ra sao, vị thế của hấn sẽ như thế nào với các gã trai, lão Hồ Mang sẽ ứng xử thế nào với một đứa con bất đắc dĩ, một kẻ biết tới bí mật đáng hổ thẹn của lão bao năm trước, biết đâu lại có sự hiểu lầm về động cơ của hấn... Những câu hỏi lộn xộn hiện lên cùng một lúc khiến hấn không suy nghĩ tách bạch được. Đúng là hấn chỉ có thể suy nghĩ sáng suốt được khi đã xa hấn nơi đây.

Đêm ở rừng tĩnh lặng, chỉ có tiếng rì rào vô tận của con suối Nậm Mạ, nơi mà dưới cái dòng chảy hồn nhiên, trong lành là vàng. Gần sáng mà Dũng Khói vẫn không ngủ được. Chỉ mấy ngày nữa, hấn sẽ phải quyết định có giải tán đội khai thác không. Dù sao hấn cũng là người tìm ra nơi này.

Một việc tình cờ xảy ra trước khi chuyển quân sang bản Lũa khiến hấn muốn bỏ ngay thế giới vàng. Lần ấy hấn và thằng Tâm đang uống cà phê ở khu phố cổ Hà Nội thì hấn nhìn thấy Hạnh đang dắt con trai trên phố. Một cậu bé cỡ chín, mười tuổi, gương mặt tuần tú. Cậu đang say sưa nói điều gì đấy với mẹ. Hạnh mỉm cười lắng nghe con trai trong khi rảo bước, rồi hai mẹ con bước lên xe ô tô đang chờ ở cuối phố.

“Đi thôi Tâm!” Dũng Khói giục, vội trả tiền rồi lấy xe máy.

“Gì thế đại ca?”

Hấn không trả lời, giục tiếp: “Đi!”

Dũng Khói theo Hạnh một cách vô thức, như bị thôi miên. Tim hấn đập rộn. Lâu lắm rồi hấn mới có cảm giác này. Giây phút ấy hấn bỗng hiểu tại sao lâu

nay cuộc sống của hắn lại buồn đến vậy. Mọi lô-gic lý tính đều mờ nhạt trước cảm xúc mạnh mẽ. Chiếc ô tô dừng lại trước một ngôi nhà ở phố Phan Đình Phùng, Dũng Khói dừng xe cách một quãng. Hạnh mở cửa xe, tíu tít nói chuyện với con trai rồi mở cổng để chồng đánh xe vào. Dũng Khói chạy xe tới ngang cổng nhà nàng nhưng dừng lại ở phía bên kia đường. Hắn muốn gọi tên nàng biết bao nhưng không cất lời được. Cái sự việc năm nào trước cổng nhà cha mẹ nàng chợt hiện lên khiến hắn mơ hồ sợ rằng một sự việc tương tự sẽ xảy ra. Hạnh vừa đóng cổng vừa nói chuyện với con, rồi quay người bước vào trong.

Qua lớp hoa sắt, Dũng Khói ngắm nhìn cái vóc dáng yêu kiều. Hạnh mặc váy hai màu. Phần dưới xanh dương sẫm màu, phần trên trắng, guốc cao gót, tóc búi sau. Đôi vai và cánh tay trần tròn trịa, thon thả của nàng mới đẹp làm sao. Giây phút ấy thằng Tâm mới hiểu tại sao Dũng Khói không rung động với những đứa con gái nó giới thiệu. Bọn chúng trẻ đẹp nhưng thua xa vẻ đẹp mặn mà, quý phái của thiếu phụ nó vừa thấy.

“Người xưa đây à?” Thằng Tâm hỏi nhỏ.

Dũng Khói gật đầu lơ đãng. Suốt mười năm qua hắn không gặp nàng. Và có lẽ trong suốt mười năm ấy hắn đã tưởng tượng ra nàng dễ đến hàng ngàn lần trong những đêm mất ngủ dài đằng đặc ở rừng. Dũng Khói không nhìn thấy chồng của nàng, nhưng người đàn ông sống trong một biệt thự ở phố này thì chắc hẳn là một người giàu có, thành đạt. Thằng bé con nàng trông mới sáng sủa làm sao! Dũng Khói mỉm cười nhớ lại cảnh hai mẹ con ríu rít tay trong tay trên phố nhưng rồi trong lòng hắn lại gợn lên chút cay đắng thương thân. Hơn mười năm đã qua, một lần nữa hình bóng nàng lại sáng lòa như lần đầu gặp cách đây gần hai mươi năm trước ở giảng đường đại học. Cảm xúc kéo về, cảnh vật bỗng thoáng phủ một lớp sương. Như mắt hôn, hắn lái xe vợ vẫn trong phố. Thằng Tâm hỏi hắn định đi đâu, hắn chỉ âm ừ như chẳng hiểu nó hỏi gì. Loanh quanh một lát, Dũng Khói bảo thằng Tâm:

“Chú đi đi, anh muốn đi bộ!”

“Ồ...” Thằng Tâm định hỏi nhưng vẻ mặt của hắn đã nói lên tất cả. “Thế mấy giờ em đón anh?”

“Thôi tối nay anh ở nhà!”

Thằng Tâm đi rồi. Dũng Khói lang thang khắp phố cổ. Hắn muốn đi thật nhiều để ngủ được đêm nay. Hắn muốn trốn chạy khỏi cảm xúc của chính mình. Con người ta thật khổ khi mang mãi một hình bóng trong lòng. Hắn nhận ra tình yêu dành cho nàng vẫn nguyên vẹn như ngày nào, nhưng sự nguyên vẹn ấy chỉ làm hắn khổ. Thế nào mà hắn không thể rung động với những người con gái khác. Gió và mưa bụi khiến Hà Nội cuối thu se lạnh. Bước chân đưa hắn đến trước cổng nhà nàng. Hắn dựa vào cây xà cừ, lấy thuốc ra hút. Hắn ước gì được

nói với nàng, mười mấy năm qua hấn chỉ tôn thờ hình bóng nàng, rằng hấn thực lòng muốn quên hình ảnh của nàng nhưng không thể. Hấn muốn quên cho đỡ khổ, để hấn được hưởng hạnh phúc giản dị như muôn vàn đàn ông khác: yêu thương, lấy vợ, sinh con. Để hấn thấy cuộc đời đẹp và đáng sống trong từng ngày.

Chờ mãi không thấy nàng, Dũng Khói đốt thuốc liên tục. Dưới chân hấn, những đót thuốc vương đầy. Cảm xúc sôi cuộn trong lòng suốt mấy tiếng khiến hấn mệt. Hấn ngồi bệt xuống mép hè, tựa người vào gốc cây. Hấn mua một bao thuốc từ một thằng bé bán rong. Đời sao buồn! Nhưng cũng vì hấn thôi, hấn là một kẻ dở hơi tự làm khổ mình. Một kẻ dở hơi vì cứ mãi yêu một người. Một kẻ tự hành hạ mình vì một hình bóng từ thuở nào thuở nào. Người ta hạnh phúc viên mãn thế cơ mà! Hóa ra hấn là một kẻ không cao thượng. Một kẻ cao thượng thì phải thấy lòng mình vui khi nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc chứ. Hấn không biết nên hiểu vấn đề này thế nào và cũng chẳng muốn đào sâu thêm làm gì. Hấn mệt quá rồi.

Có lẽ nàng đã quên thật rồi những kỷ niệm hai đứa, những kỷ niệm hấn đã ôn lại biết bao lần và nâng niu như thể chúng là những tia sáng cuối cùng của hồn hấn, là chất nhựa giữ bản thể hấn không bị khô cạn, chết mục. Sao lòng hấn cay đắng thế nhỉ? Trong kia: một gã đàn ông được thỏa thích ngắm nàng, được ôm nàng trong vòng tay. Có tiếng nàng cười đùa cùng con trai. Ánh sáng ngọn đèn chùm hắt ra từ cửa sổ, qua cái lớp rèm màu vàng nhạt trông thật rạng rỡ, ấm cúng còn hấn thì ngồi đây như một gã ăn mày. Một đôi trai gái tay trong tay, ô che trên đầu ríu rít đi qua. Họ nhìn như thể hấn là một kẻ say, nếu không thì có gì mà một gã bảnh trai, quần áo đẹp đẽ mà lại ngồi bệt xuống mép hè bản thủ thế kia.

Dũng Khói ngơ ngác mãi sau lần ấy. Bao năm qua, ngoài việc có thêm tài sản, dù năm tháng cuộc đời cứ vượt khỏi tay như mây khói, chẳng để lại dấu vết gì. Hấn muốn về Hà Nội. Không phải là để được gần Hạnh. Gần làm gì khi mà nàng đã thuộc về người khác và kỷ niệm tình yêu trót quá xa rồi, xa tới mức mà nếu có dịp nhắc lại có khi nàng sẽ cười và coi đấy là thời trẻ con. Hấn phải sống hấn ở Hà Nội thì mới có cơ hội gặp một người con gái giống nàng, để được tiếp xúc với thế giới một thời của hấn, sách vở, văn học, nghệ thuật. Có vậy tâm hồn hấn mới được nâng đỡ, được chiếu rọi và hấn mới cảm thấy là đang thực sự sống.

Tiếng chim “bắt cô trói cột” thảng thốt. Con thạch sùng tặc lưỡi trên nóc lán như cảm cảnh cho cõi lòng Dũng Khói. Bỗng dung hấn chợt nhớ tới câu nói của thằng Tâm “sống là phải sướng” và “không nên suy nghĩ lằng nhằng.” Ai chẳng muốn vậy, nhưng học được cách sống của thằng em sao khó quá. Ước gì hấn có thể sống tung tung, đơn giản như nó nhỉ! Để mỗi ngày là một ngày miệt mài với vàng, tiền và tình ái, lúc nào cũng có một đứa con gái đẹp để háo hức chần dặt, chinh phục, tối nào cũng uống rượu và làm tình miệt mài, để sau đây không phải trần trọc giữa sự tĩnh lặng mênh mang đặc quánh của núi rừng mà sẽ được chìm vào giấc ngủ say, vô tư như con trẻ.

Nếu dừng lại được ở đây thì tốt khi mà hấn cũng khá giàu rồi còn lão Hồ Mang thì đã có một lượng vàng đủ dùng cho mấy đời. Dũng Khói không lý giải được cái sự say mê kiếm tiền của con người ấy. Lão đã già, nhu cầu đâu có nhiều, tài sản cho các con cũng lớn rồi.

Đối với những kẻ khôn cùng như bọn phu vàng thì đồng tiền chúng kiếm được lại có một giá trị thực dụng và quý báu nhân sinh, với lão thì chỉ là làm phình to thêm cái túi của cải, một việc hấn cho là xuẩn ngốc và vô nghĩa khi mà ngày tháng cuộc đời cứ ngày càng ngắn lại. Hấn nhận thức rõ điều đó và không muốn mất thêm năm tháng nào cho cái thế giới này nữa. Nhưng hấn không thể bỏ ngang lúc này được. Bao kiến thức tích lũy, bao kinh nghiệm và trên hết là tình cảm với cha con lão Hồ Mang không cho phép hấn làm thế.

Tại sao hấn không thể thẳng thắn nói mọi chuyện? Năm tháng qua đi, cảm giác cay đắng về sự trớ trêu của số phận người ngoại dấn. Suy nghĩ có tính phân xét với lão Hồ Mang cũng dần được thay bằng sự cảm thông. Có lẽ điều ấy là tất nhiên khi mà thời gian có thể xóa nhòa, biến mọi thứ thành mây khói phù du. Nhưng sao khó thế? Sao hấn không thể tự giải thoát khỏi nỗi dằn vặt trong lòng?

Sau sự việc của Hai Sơn thì hấn hiểu bên trong cái vẻ ngoài lạnh lùng như đá khối của lão Hồ Mang là nỗi đau sâu thẳm. Hàng tháng sau đám tang, nhiều đêm, hấn thấy lão ngồi một mình trên cái phản trước lán hàng giờ liền. Một mình lão trong ánh sáng lập lờ của chiếc đèn dầu dùng để châm thuốc. Hình ảnh ấy làm gã trai xúc động. Hấn cũng là một con sói hoang, là kẻ thám hiểm nổi cô đơn của thế gian. Do vậy mà hấn có thể thấu cảm tâm tình bên trong hình hài bất động kia. Hấn ngồi xuống, lặng lẽ ngắm nhìn từ xa. Sau bao năm tháng sống cùng, Dũng Khói nhận ra giữa hấn và lão Hồ Mang có sự giao cảm đặc biệt. Hấn cảm nhận rõ cái tình cảm thô mộc với một hương vị kỳ lạ của một con sói già. Một con sói sống sót qua bao chiến chinh, thân xác và tâm hồn bị băm vằm bởi bao thương tích thành tật nguyên, nhưng đây là con sói biết tích lũy cho mình, những cảm nghiệm của năm tháng chứ không chỉ theo bản năng đơn thuần như các con sói khác. Đây chính là nét đặc biệt khiến Dũng Khói thấy thú vị. Có những câu chuyện, những suy ngẫm, những câu đùa lão chỉ nói với hấn.

Gã trai mỉm cười trong đêm, nhận ra giữa hấn và lão Hồ Mang có nhiều nét tương đồng. Cả hai đều có tâm hồn mạnh mẽ nhưng đầy đặn vất vì chất hoang dại, gồ ghề của bản thể nội tại, vì sự bùng cháy của những cơn nóng giận hay của khát vọng cháy lòng không thỏa.

Dũng Khôi tự hỏi liệu lão có cảm nhận gì về mối liên hệ không. Giữa những cuộc rượu, hấn thấy trong ánh mắt lão chất đầy nỗi buồn và trống vắng. Ánh mắt chạm tới một góc đặc biệt trong hấn, như thể chất sống tương đồng trong hai người đã tự nhận ra nhau trong bao rối rắm cuộc đời.

Vậy thì tại sao, tại sao hấn không thể nói toạc ra cho nhẹ lòng? Hấn sẽ nói rõ là sự bày tỏ ấy đơn thuần chỉ là nhu cầu tình cảm. Câu chuyện thẳng thắn sẽ chẳng thể ảnh hưởng tới lòng kiêu hãnh của hấn và cũng không làm ai hiểu sai được. Đúng vậy, hấn sẽ nói sau khi ra khỏi thế giới này, khi không còn mắc mứu công việc. Suy nghĩ dứt khoát cho hấn một tia sáng trong sự bùng bùng âm u của tâm lý. Nhưng trước hết, hấn phải giải quyết được công việc cái đã. Hấn đứng dậy khỏi võng, ra ngồi trước cửa lán hút thuốc.

Làm sao moi được lòng suối đây? Máy hút cát không dùng được khi mà dưới lòng suối có quá nhiều đá sỏi. Giá mà uốn được dòng suối... Nhưng không được vì con suối nằm lọt giữa hai dãy núi đá. Dũng Khôi bỗng nhớ tới cách người ta dẫn nước bằng những nửa cây tre ghép lại. Đúng rồi, tại sao không đóng một cái máng lớn để nước vượt qua nhỉ? Dũng Khôi đứng bật dậy. Đây chính là giải pháp! Nhưng liệu ý tưởng ấy có điên rồ không? Con suối Nậm Mạ chảy âm âm như vậy, cái máng phải to như thế nào! Hấn mong trời sáng để xem lão Hồ Mang nghĩ gì về ý tưởng này.